

řitele neb osoby nárok k nemovitosti uplatňující, zůstává zachován takový stav, jako kdyby k pozdějším právním jednáním knihovního dlužníka vůbec nebylo došlo. Ve srovnání s jinými peněžitými pohledávkami má hypotekární pohledávka privilegované postavení toho dosahu, že, i když nelze pro peněžitě pohledávky podle § 379 poslední odstavce ex. ř. vydati zákaz zcizení na nemovitosti se vztahující, přece jí poznámka hypotekární žaloby zajišťuje stejný účinek, jaký má na mysli § 379 druhý odstavce ex. ř., jenž ustanovuje, že k zajištění peněžitých pohledávek mohou býti učiněna zatímní opatření, bez nichž (mimo jiné také zcizením jmění) mohlo býti zmařeno nebo značně stíženo vydobytí peněžitě pohledávky. Podstata poznámky hypotekární jest tudíž v tom, že poskytuje zajištění knihovnímu věřiteli pro jeho právo žalobou uplatněné, což jest i podstatou zatímních opatření, upravených v § 378 a násl. ex. ř. Jest proto poznámku hypotekární žaloby posuzovati se zřetelem k článku I. odst. 2 uvoz. zákona k ex. ř. a k čl. XIII. čís. 7 uvoz. zák. k ex. řádu, jakož i podle čl. XXVII uvoz. zákona k ex. řádu podle ustanovení § 378 ex. ř. a násl., tedy také podle § 402 ex. ř. Podle tohoto zákonného ustanovení platí pak se zřetelem k § 65 ex. ř. také osmidenní lhůta rekursní, týkající se povolení poznámky hypotekární žaloby. Napadené usnesení bylo doručeno zástupci dovolatelky dne 25. února 1933 a rekurs datovaný dnem 9. března 1933, došel na soud první stolice dne 10. března 1933, tedy po uplynutí osmidenní lhůty k dovolacímu rekursu (srovej sb. n. s. čís. 9244). Byl proto dovolací rekurs odmítnut podle § 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 12671.

Přednostní pořadí podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. platí pro daňové pohledávky tam zmíněné o d e d n e p ř í k l e p u z p ě t p o č í t a j í c, i když dražebnímu řízení předcházela vnučená správa nemovitosti.

Ustanovením § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. nebyl změněn velící předpis § 216 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. června 1933, R I 398/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice československému státu v přednostním pořadí k hotovému zaplacení daň výdělkovou, pozemkovou a domovní. Rekursní soud k rekursu československého státu (finanční správy) napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stížnost napadá rozvrhové usnesení z důvodu, že nebyly přikázány daně v pořadí přednostním k hotovému zaplacení, a to daň výdělková, daň pozemková a daň domovní, a vychází při tom stěžovatelka z názoru, že tyto daně měly býti přikázány za tři léta ode dne povolení vnučené správy, t. j. od 7. července 1926 tři léta zpět počítajíc. Tyto daně měla však stěžovatelka uplatňovati v řízení o vnučené správě, neboť § 216 ex. ř. sta-

noví přesné pořadí pro uspokojení nároků věřitelských. Podle § 216 čís. 1 ex. ř. přikázati jest v případě, že byla za dražebního řízení vedena vnučená správa, nároky jen podle § 120 čís. 4 ex. ř., tedy náklady na vnučenou správu, náklady na udržování a nutné opravy nemovitosti a zálohy k zatímnímu zapravení těchto nákladů. Pokud stěžovatelka měla v řízení dražebním nárok na přikázání daní ve smyslu § 265 zákona o přímých daních, byly jí tyto daně přikázány. Z toho plyne, že stížnost proti rozvrhovému usnesení není oprávněna a že nároky ve stížnosti uplatněné měly býti uplatněny v řízení o vnučené správě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekursu není opodstatněn. Rekurentka buduje dovolací rekurs na tom, že podle § 265 odstavec (1) zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. požívají nedoplatky na daních pozemkové, domovní a výdělkové přednostního práva zástavního za tři roky ode dne exekučního prodeje (udělení příklepu) zavazeného předmětu, neb ode dne povolení vnučené správy, při čemž prý, předcházela-li vnučená správa dražebnímu řízení, jest tříletou lhůtu počítati již ode dne povolení vnučené správy. Nehledíc k tomu, že přednostní pořadí zmíněných daní za dobu tříletou jest vázáno na splnění další podmínky včasného knihovního zajištění podle odstavce (3) § 265 uvedeného zákona, nelze přehlédnouti, že odstavec (1) § 265 tohoto zákona nemá ustanovení o tom, co jest právem, předcházela-li vnučená správa nemovitosti dražebnímu řízení, nýbrž upravuje přednostní pořadí zmíněných daní pro dva různé právní útvary souřadně, totiž jednak pro řízení dražební, jednak pro vnučenou správu, čemuž nasvědčuje použití souřadné slučovací spojky »nebo«. Že by ustanovením § 265 uvedeného zákona byl změněn velící předpis § 216 čís. 1 ex. ř., podle něhož, byla-li za dražebního řízení pro osoby k nejvyššímu podání poukázané vedena vnučená správa, jest, hledíc k ustanovením § 120 čís. 4 ex. ř., předem z rozdělované podstaty přikázati jen náklady na vnučenou správu, náklady na udržování a nutné opravy nemovitostí a zálohy k zatímnímu zapravení těchto nákladů, nemá opory v zákoně. Bylo tudíž na rekurentce, by daňové nedoplatky za dobu tří let před povolením vnučené správy, jež nastalo sice již 7. července 1926 pod E 1000/26, k níž však přistoupila teprve podle usnesení ze dne 8. října 1930 pod E 2555/30, uplatňovala v řízení o vnučené správě; pro řízení dražební platí předpis § 265 odst. (1) a (3) zák. ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n., stanovící přednostní pořadí pro zmíněné nedoplatky daňové ode dne příklepu zpět počítajíc, při čemž jest míti na paměti, že v řízení dražebním jde o rozvrh výtěžku za prodanou věc samu, tudíž za její podstatu, při vnučené správě však jen o rozvrh běžného výnosu jejího. Jinak se poukazuje rekurentka na důvody napadeného usnesení.